Україна починається з тебе

№ 10 (234) Травень 2015 E–mail: chaspress@ukr.net

Фото: Дмитра Шолоха

читайте на сторінці 2

В Українському домі відбулися XXIV Всеукраїнські Збори Народного Руху України

Рух готовий взяти владу

В Українському домі відбулися XXIV Всеукраїнські Збори (З'їзд) Народного Руху України. 570 делегатів партії з усіх областей України ухвалили рішення про підготовку до участі у виборах до представницьких органів влади, розглянули низку заяв, які стосуються політичної ситуації в Україні, процесу реформування держави та провадження люстрації. Окрім того, було прийнято звернення до ряду українських державних структур та міжнародних організацій щодо агресії Росії на сході України та анексії Криму.

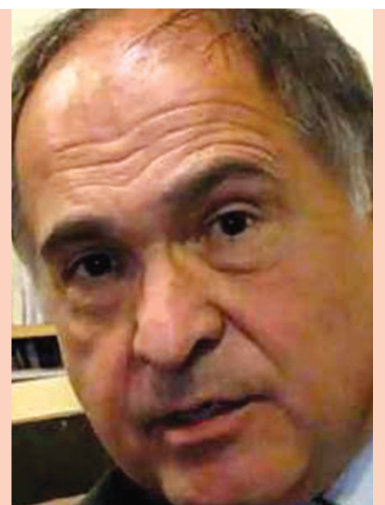
Переобраний головою Народного Руху Василь Куйбіда акцентував на тяжкій політичній ситуації в країні. Він відзначив, що сподівання на нову демократичну владу виявилися марними: жодних позитивних зрушень у реформуванні країни не відбулося. Водночас є очевидною проблема лідерства — державні керманичі не здатні взяти на себе відповідальність та продемонструвати сильну єдину позицію. "Рух завершив модернізацію і сьогодні готовий взяти владу. Готуючись до реалізації влади на місцях, маємо не тільки ретельно опрацювати місцеві проблеми, але й запропонувати механізми їх вирішення й об'єднати довкола нас людей, готових робити зміни. НРУ готовий взяти управління державою у свої руки, що підтверджують численні експертні поради фахівців-рухівців. Серед членів Руху є достатньо висококваліфікованих фахівців, що здатні, як і колись, вивести державу з кризи. Ми гідні того, щоб відродити знову нашу країну!", — наголосив Василь Куйбіда.

Василь Куйбіда: Влада реалізовує або національні інтереси, або чужі

читайте на сторінці 2 –5

Аскольд Лозинський:

Конгрес США зі своїми передовими приятелями України тягне проукраїнську політику, яку дуже часто зупиняє сам Президент США та його держсекретар. Навіть їх підлеглі не можуть зрозуміти цієї знов уговчої та нерозумної політики.

читайте на сторінці 7

Газету «Час Руху» можна передплатити на 2015 рік у кожному відділенні «Укрпошти». Індекс: 91216. Ціна на місяць 2 грн. 47 коп.

Країна

«Жити по-новому» не вдається

Народний Рух критично оцінює річницю діяльності Петра Порошенка на посаді Президента України

Сьогодні держава перебуває в стані невизначеності й політичної розгубленості, зазначили рухівці на недавньому з'їзді. І хоч до влади прийшли сили, що позиціонують себе як патріотичні, проте ми не стали свідками ані змін на краще, ані реформ, ані зміни системи влади. Навпаки, вони показали себе абсолютно бездарними на тлі зовнішньої загрози, продемонстрували свою слабкість у час, коли Україна потребує сильного лідера, провідника української нації.

Незважаючи на обіцянки поліпшити життя на краще, у нас ще немає ні відкритої ринкової демонополізованої економіки, ні новітньої конкурентоспроможної української продукції. Нереформована українська економічна система деградує. Вона не в стані задовольняти потреби ні людей, ні фронту, оскільки не перебудована відповідно до обставин воєнного часу.

Негативні тенденції в економіці й соціумі — це відсутність системного бачення й системного вирішення проблем державного управління, відверте саботування системних реформ Верховною Радою та Кабінетом Міністрів України в той час, коли для забезпечення фінансово-економічної стабілізації в державі потрібне негайне проведення системних економічних реформ та структурних змін у промисловості, енергетиці, транспорті, аграрному та фінансовому секторах тощо. У результаті Україна як держава втрачає довіру своїх громадян, європейських і світових інвесторів, кредиторів.

Останні місяці показали: влада не тільки не стала рушійною силою Революції гідності, але вона навіть не в змозі контролювати негативні процеси, які наростають у суспільстві. Складається враження, що вона сама робить найбільше для нового сплеску революційної активності, спрямованої тепер уже й проти неї.

Уже минуло багато часу, а люстрація проводиться тільки вибіркова, а не системна: на державних посадах залишаються представники "п'ятої колони" — колишні комуністи, регіонали, зрадники, корупціонери та співробітники тих правоохоронних органів, які вистежували й арештовували активістів, порушували права людей під час Євромайдану.

На хвилі боротьби українців з бандоолігархією до влади дорвалася нові грабіжники. Політика чинного уряду вже довела українців до стану найбіднішої нації Європи. Економічна ситуація є катастрофічною. Підприємства зупиняються, закриваються, втрачаються робочі місця й засоби для існування. Дії уряду, Національного банку — розбалансовані, що призвело до галопуючої девальвації гривні і фактичного зубожіння мільйонів українців.

Армію забезпечує народ та волонтери, а не держава. Ніяких позитивних змін не проведено ні в правоохоронній системі, ні в судовій, ні в адміністративній.

Дивною є ситуація, коли наш народ воює з Росією, формуючи добровольчі батальйони, одягає їх, годує, а влада проводить незрозумілу АТО (а не вводить військовий стан) на Донбасі, сідає за стіл переговорів з терористами, підписує в Мінську домовленості, оголошує перемир'я, а не реально звільняє ці території, де наші солдати стають мішенями для сепаратистів.

Такий стан речей не може не позначатися на настроях людей, які вірили й боролися за обіцяну їм європейську перспективу.

Ми звертаємося до влади з вимогою: перестаньте імітувати реформи, а проводьте їх!

Рух готовий взяти владу

"Під час з'їзду були розглянуті дуже серйозні питання, серед яких Концепція національних інтересів України, — відзначив один із лідерів Руху В'ячеслав Коваль. — Яка партія ставить питання про таку концепцію? Ми постійно шукаємо, що є нашим національним інтересом: чи газ і труба, які йдуть через Україну входять до інтересів чи ні? Тож це дозволить розставити акценти. Сьогодні НРУ — єдина сила, яка запропонувала концепцію державотворення України і має глибоку історію та неспаплюжену репутацію. "Час Народного Руху настав. Ми даємо сигнал нашій партії та громадянам, що будемо брати участь в усіх виборах, які відбуватимуться в країні й готуватимемося до перемоги", — підкреслив В'ячеслав Коваль.

Делегати зборів поклали квіти до пам'ятника колишньому голові Народного Руху України, Герою України В'ячеславу Чорноволу та вшанували хвилиною мовчання всіх патріотів, які загинули за Україну.

Делегати зборів зазначили, що нині партія модернізовується та виходить на авансцену суспільно-політичного життя в країні. Народний Рух України — чи не єдина партія, яка організовувала конференції і круглі столи для обговорення Угоди про асоціацію з ЄС, популяризувала її і протидіяла вступу до Митного союзу. Одразу ж після побиття студентів рухівці першими закликали український народ вийти на Майдан і вийшли самі, розбивши там намети. У поставленій Київською обласною організацією руху юрті проходили наради і засідання ЦП НРУ. Там було відновлено Варту Руху. Всі рухівці пройшли через Майдан. Щодня в осідку Руху на Гончара, 33 у Києві проживало до 1500 людей. Найактивніше на Майдані працювали Горбач В., Вутке С., Діденко М., Шовкошитний В.

З перших днів війни рухівці беруть активну участь у ній. Найпершими пішов воювати голова Полтавської організації Савельєв Андрій, виконують свій військовий обов'язок в АТО голова Донецької обласної організації Хованський Євген, голова Заліщицької районної організації Навольський Степан. Майже в кожній обласній рухівській організації є члени, які брали і беруть участь у війні з Росією. Сьогодні з Київської міської — 5, Київської обласної — 4, Львівської — 5, і т. д.. При батальйоні "Київська Русь" створено підрозділ Варти Руху. Під час боїв під Дебальцевим саме цей підрозділ, який очолює Олександр Чекмаз, затримав просування ворога у той час, коли інші підрозділи ЗС відступали. Шістьох його членів нагороджено державними відзнаками. Фактично працює у підпіллі в анексованому Криму Кримська організація НРУ.

Водночас усі рухівці включилися в організацію допомоги українським воїнам. Найбільш ефективно в організації загонів самооборони, допомоги українському війську працюють Львівська, Київська, Івано-франківська, Тернопільська обласні організації. Їх досвід перейняла Волинська організація. Так, Львівська крайова організація має осередки й центри допомоги у половині районів області. Допомагають львівським волонтерам організовувати центри й збирати допомогу священнослужителі УГКЦ. За час діяльності "Центру забезпечення військових" — волонтерської організації, яку координує член НРУ Яремко Ірина, зібрано коштів та передано допомоги військовим на суму близько 20 млн. грн. організовано 13 поїздок на "передову". Діє також Центр допомоги сім'ям учасників АТО, його організувала та очолює член НРУ Васюта Неля.

Подібно організовано роботу Київською обласною організацією, яка опікується 25 батальйоном ТО "Київська Русь" та батальйоном ТО "Київщина". А от у організації територіальної оборони найкраще працює Миколаївська обласна організація, яка донедавна була найбільш мілітаризованою.

Коли ж говорити про загальну активність організацій і кількість проведених акцій, то тут впевнено перед веде Київська міська організація. Значно покращила свою роботу Молодь руху. Треба також відзначити роботу Вінницької, Хмельницької, Закарпатської рухівських організацій. А от роботу Херсонської організації Руху було відзначено і місцевою владою. Її голову Гавриша Павла призначено на посаду керівника управління внутрішньої політики обласної адміністрації. А ще одного рухівця, члена ЦП НРУ Михайла Задорожного призначено головою Хмельницької ОДА.

Що ж до завдань партії на найближчу перспективу, то першим і найважливішим є оборона України, зміцнення її безпеки. Реалізовуючи його, рухівці планують щільно співпрацювати з воєнкоматами, військовими частинами, органами правопорядку і СБУ, а також з іншими патріотичними партіями й організаціями. При цьому дбаючи про консолідацію всього суспільства, маємо в першу чергу сприяти об'єднанню правоцентристських партій в одну потужну політичну силу, що дасть можливість виконати й друге завдання: перемогти олігархічні проекти на виборах до представницьких органів місцевого самоврядування і закласти основи на вибори парламентські.

Третім нашим завданням є, готуючись до виборів, які мають відбутися в жовтні цього року, сформувати прозоро виборчі списки й опублікувати їх для загального обговорення на інтернет-ресурсах, провести консультації зі спорідненими партіями і визначитися щодо формату нашої участі у цих виборах, а також розгорнути до липня місяця виборчі штаби. Робота величезна, але якщо ми її належно зробимо, то нас попереду чекає перемога.

Голова Львівської організації Руху **Андрій Корнат**

"Народний рух на своїх плечах заносив сотні людей у владу. Декотрі на другий день забували про те, хто з діда зробив пана. Досить! Рух має дбати про свої інтереси, запрошуючи в партію тих, хто не продасть і не зрадить, а буде гідний пам'яті В'ячеслава Чорновола. Звісно, Рух має відповідати на ті виклики, що перед нами виникають. Адже ми стоїмо перед виборами, і тому люди чи то в наметах, чи в низових організаціях, спілкуючись з громадянами на вулиці, мають дати відповідь на злободенні запитання. Ми маємо сформулювати відповідь на проблеми, які турбують сьогодні громаду".

Голова Тернопільської організації Руху **Анатолій Вихрущ**

"Ми сьогодні на порозі великого самовврядування, яке розгортається в Україні. Тернопільська крайова організація пропонує, щоб на базі Гусятинського району була проведена відповідна експериментальна робота. Тому що в нас нині – реформація, завтра – деформація, а потім не можемо знайти авторів реформ, що ухвалили такі законодавчі акти. У зв'язку з цим у нас конкретна пропозиція. Тернопільська крайова організація пропонує розглянути питання та обрати Михайла Савчука, голову селища Гусятин заступником голови Народного Руху України з питань місцевого самоврядування та реформ".

Заступник голови Вінницької організації Руху **Олександр Онищенко:**

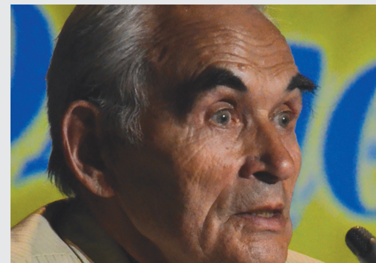
"Вінницька крайова організація проаналізувала й констатує президентську кампанію НРУ невиразною. Парламентську кампанію – провальною. Якщо ми не зробимо інформаційної атаки, результати будуть теж поганими. Був Рух на Майдані – немає Руху на екрані. Новообраному керівництву вкрай необхідно здійснити інформаційний прорив. Куди ж інакше має повернути свій погляд простий виборець-патріот? Адже це наш виборець. Сьогодні він за збігом обставин став провладним виборцем. І це, у першу чергу, залежить від дій нашого керівництва. Нам потрібна ця інформаційна атака, нам потрібна розумна, виважена оцінка всіх дій теперішньої влади і теперішньої опозиції. Але вона повинна бути щоденна, і повинна бути повсюдно".

Голова Донецької організації Руху **Євген Хованський:**

"Спасибі всім волонтерам, які підтримують нас, і дуже вдячний усім рухівцям, які залишаються на тимчасово окупованих територіях. Якщо вони там залишаються й щось роблять – то вони вже герої. Ми відрізняємося від Росії тим, що ми 69 років не воювали. Але ми за рік навчилися стояти в обороні. І якщо ми хочемо перемогти, то мусимо навчитися наступати".

Голова Луганської організації Руху **Анатолій Величко:**

"Що робиться на Луганщині? Думка народу з неокупованих територій схиляється на користь "ЛНР", тому що жодних змін влада не провела, навіть кадрових. Усі ті, хто очолював псевдореферендум, хто був у Партії регіонів, хто був комуністом, і сьогодні обіймають свої посади. І не працюють. Люстрація на Луганщині не проводиться.

Коли почалися бойові дії, зв'язку ЦП з нами не було. Ми були в гіршому стані ніж ті, які залишилися на окупованій території. Я очолюю організацію, яка стоїть на кордоні з Росією. Росія повністю блокувала все. Рухівська газета до нас не доходить. Нам відомо, скільки йде росіян воювати з нами, нам відомо, яку техніки завозять, і не відомо, що робить Україна для оборони"...

КЛИЧКО В РУСІ ЗА СКВЕР СТУСА

Спонукали мера Києва РУХатися більш продуктивно до відкриття скверу ім. В. Стуса активісти Народного Руху. І він це таки зробив!

Київська міська організація Народного Руху постійно боролась за саме існування та відновлення скверу імені Василя Стуса.

Звертались до київської влади, на що київський міський голова Віталій Кличко пообіцяв відреагувати, взявши це питання під власний контроль. Потім, не чекаючи дій влади, рухівці самі висадили зрубаний раніше ворогами України сквер. Але молоді саджанці знову виламали. Цього разу рухівці звернулись до міліції з вимогою розслідувати цей безсоромний злочин, а самі ж засадили сквер новими деревами, регулярно охороняючи їх та поливаючи.

І нарешті — 26 травня 2015 року відбулось офіційне відкриття скверу, щоправда, виділили альтернативну ділянку на протилежній стороні проспекту Перемоги. Як і обіцяв Віталій Кличко на зустрічі із активістами Руху, сквер відкрили до Дня Києва. Окрім рухівців до заходу долучився сам Віталій Кличко, дружина В. Стуса та члени родини, представники Святошинської адміністрації, учні школи ім. Василя Стуса, шістдесятники, а також небайдужі громадяни.

Віталій Кличко у виступі пообіцяв, що в Києві буде багато парків та скверів на заміну МАФам. Виступив і відомий політв'язень та правозахисник Василь Овсієнко, який відбував ув'язнення із Стусом в одній камері. Згадали і про сквер напроти, за який боровся і продовжує боротись Рух, пообіцявши відновити його громадою. Звучала пропозиція зі скверу Стуса зробити цілий парк, об'єднавши всю зелену зону.

Не залишили поза увагою і донецьке минуле поета та звірство вбивць із так званої ДНР, які зірвали меморіальну дошку поету, а родина Стуса мусила тікати із рідної української Донеччини до Києва. Часто лунали уривки з революційних віршів Стуса, і як у пророчих словах дисидента, він "повернув до свого народу".

Представники Руху передали лист Київському міському голові Віталію Кличку із пропозиціями щодо скверу В. Стуса на місці хатини поета.

В'ячеслав Руденко.

Делегати XXIV Всеукраїнських Зборів Народного Руху відновили сквер Василя Стуса після того, як вандали знищили висаджені там дерева.

Голова Київської міської організації Руху

Віктор Горбач:

"Патріотична громадськість Києва давно бореться за створення скверу Стуса там, де стояв його будинок, однак це місце незаконно захопили рейдери-забудовники. І по-злодійськи вночі знищили дерева. На жаль, за часів попередньої бандитської влади людина, яка представляла інтереси активістів, пішла на зговір з ворогом і безпідставно відмовилась від цієї ділянки, взамін отримавши клаптик землі під сквер Стуса в середині транспортної розв'язки. Тому відкриття пам'ятного знаку саме тут ми вважаємо першим позитивним етапом у боротьбі за сквер Стуса. Ми будемо продовжувати боротись за те, щоб сквер відкрили і на місці, де жив великий поет".

Ілля Яшин: **Крим треба буде повернути**

Російський опозиціонер Ілля Яшин уважає, що Крим може бути повернений Україні лише після зміни влади в російській Федерації і в разі мирного вирішення ситуації.

Про це він сказав у Києві на презентації доповіді "Путін. Війна" в Києво-Могилянській академії.

Яшин уважає, що "кримська операція" Росії 2014 року була незаконною, і Крим – це територія України.

Однак на запитання, чи повинен Крим бути повернений до складу України, на його думку, Яшин відповів, що так має статися, якщо цей процес не приведе до кровопролиття. Якщо може бути кровопролиття, треба обговорювати, сказав Яшин.

Він уважає, що в разі повернення Криму Україні частина кримчан будуть незадоволені і налаштовані агресивно – і не хоче крові.

Яшин також сказав, що його вже розкритикували за ідею про те, що Крим міг би стати територією подвійного суверенітету, де діяла б юрисдикція двох країн і влади призначалися б, наприклад, по черзі від України і від РФ.

При цьому російський опозиціонер підкреслив, що поки рано говорити про конкретні варіанти вирішення конфлікту навколо Криму, оскільки поки в РФ не зміниться система влади, поки Володимир Путін у Кремлі – Росія і мови не буде вести про повернення Україні анексованого Криму.

Яшин уважає, що Путін створив дуже складну ситуацію і навколо Криму, і на Донбасі. На його думку, нинішній президент РФ увійде в історію як людина, що зруйнувала дружні і братерські відносини російського і українського народів.

pravda.com.ua.

час-репортер

Дуда – президент

У Польщі новий президент: перемогу здобув Аджей Дуда. Він отримав 53% голосів. Чинний голова держави Броніслав Коморовський поступився йому лише 6%.

До слова, поляки голосували неохоче – на виборчі дільниці прийшла лише половина громадян.

Сам Дуда вже виступив із першою промовою й ошелешив усіх тим, що піде у відставку за рік, якщо не дотримає своїх обіцянок. Полякам Анджей наобіцяв чимало – зменшити пенсійний вік, податки, розмістити бази НАТО у Польщі, навіть відмову від євро.

Себе ж новообраний президент називає політичним спадкоємцем Лєха Качинського. Він – представник найбільшої опозиційної партії "Право та справедливість", яку колись і очолював загиблий президент. Народний Рух привітав дружню польську партію "Право і справедливість" з перемогою в другому турі президентських виборів.

Смішні паспорти

Україна має позбутися пострадянських паспортів до кінця 2015-го року, заявив міністр закордонних справ Павло Клімкін.

"Ключовими вимогами ЄС є боротьба з корупцією, і кроки, які нами здійснюються, Єврокомісією, Євросоюзом однозначно вітаються, і, звичайно, те, що ми маємо позбавитись пострадянського минулого. Цей пострадянський паспорт, який у нас є, то деякі європейські політики з нас просто сміються, там можна просто переклеїти фотографію і стати іншою людиною. Цього ми маємо позбавитись. Ми маємо стати європейською державою, у тому числі і в сенсі цих реформ. Саме це ми маємо зробити до кінця цього року".

Шана героям

Київська міська організація Народного Руху України у День героїв вшанували на Байковому цвинтарі полеглих борців за волю України. Цей пам'ятний день приурочено до вбивства московськими катами засновника Організації українських націоналістів Євгена Коновальця та отамана Симона Петлюри. Але в цей день також прийнято вшановувати сотні відомих полеглих Героїв України, які віддали своє життя за Україну, не знайшовши слави і почестей.

Спільно з Рухом героїв вшанували патріоти з Конгресу українських націоналістів та УНА-УНСО. Учасники акції поклали квіти на могили великих борців – легендарному рухівцю В'ячеславу Чорноволу, ідеологу Українського націоналізму Миколі Міхновському, шістдесятникам Юрію Литвину, Олексі Тихому та Василю Стусу, засновниці Конгресу українських націоналістів Славі Стецько, багаторічному політв'язню і одному із засновників УНА-УНСО Анатолію Лупиносу.

Воєнна альтернатива

Народний Рух і Спілка офіцерів виступили з ініціативою створення громадських штабів спротиву. Цю ініціативу підтримали всі патріотичні партії та організації, об'єднані в Громадський рух "Українська патріотична альтернатива". Наразі до них приєдналися Конгрес українських націоналістів, УНА-УНСО, ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка, Всеукраїнське об'єднання ветеранів, ОУН, ОУН (д). Керівниками політичних і громадських організацій, які входять до Громадського руху "Українська патріотична альтернатива", підписали Декларацію єднання патріотичної громадськості задля втілення звільнення України від ворога.

На підставі ініціативи, запропонованої Народним Рухом України та Спілкою офіцерів України зі створення "Громадського штабу сприяння обороноздатності України" в місті Києві координаційна рада Громадського Руху "Українська патріотична альтернатива" відповідно до положення Закону України "Про оборону України": "... громадяни України в установленому законом порядку можуть створювати громадські організації для сприяння зміцненню оборони держави" – ухвалила та приступає до створення Громадського штабу сприяння обороноздатності України в місті Києві на базі Громадського руху "Українська патріотична альтернатива". "Зупинити ворога ми можемо лише в тому випадку, якщо весь український народ стане одним потужним кулаком, стане однією силою. Але для цього ми повинні готуватись", – підкреслив голова Київської міської організації Народного Руху України Віктор Горбач.

Об'єднані сили

Патріоти продовжують об'єднуватись у визначний для України час. Як повідомляє інформаційний центр УНСО, на Тернопільщині створено Раду національно-патріотичних сил Тернопільщини "Нація і Держава".

У приміщенні крайової організації Народного Руху в рамках відзначення Дня героїв відбулась міжпартійна нарада, у якій взяли участь керівники регіональних політичних організацій Тернопільщини, які у своїх програмах дотримуються правоцентристських поглядів.

Крайову організацію Народного Руху України представляв Анатолій Вихрущ, обласну організацію Політичної партії "Громадянська позиція" Петро Ландяк, крайову організацію Української республіканської партії Тарас Вашків, обласну організацію Конгресу українських націоналістів Володимир Ткач, крайову організацію політичної партії УНА-УНСО Юрій Симчишин.

У ході засідання напрацьовано і підписано Меморандум, який окреслює створення Ради національно-патріотичних сил Тернопільщини "Нація і Держава" та прийнято Ухвалу щодо проведення адміністративно-територіальної реформи в області.

Проект виборів

У Верховній Раді зареєстровано законопроект про місцеві вибори. Відповідну інформацію оприлюднили на вебсайті парламенту. Зазначається, що до створення проекту долучилися також Інститут виборчого права, Міжнародна фундація виборчих систем, "Інтерньюз-Україна", КВУ, ОПОРА. Документ передбачає: скорочення кількості депутатів місцевих рад; відкриті списки на виборах обласних і міських (у великих містах) рад; багатомандатну мажоритарну систему на виборах до районних, міських (у малих містах) рад; вибори мерів великих міст у два тури; прозоре і підзвітне фінансування кампаній; суттєве обмеження теле- і радіореклами; гендерні квоти.

Підготував В'ячеслав Руденко.

Зборами Народного руху України запропоновано концепцію національних інтересів

Влада реалізовує або національні

Нові очільники влади законсервували стару систему

Сьогодні Українська нація складає іспит на право мати власну незалежну суверенну державу, жити у ній за власною волею. Ще ніколи за роки відновленої незалежності Україна не проходила такі складні випробування, як зараз — випробування війною з сильним і ненависним до всього українського агресором — Росією.

Народний Рух України був рушійною силою української незалежності. Рух першим накреслив саме європейський вектор розвитку України. Рух першим вказав на Кремль, як найбільше джерело небезпеки для України. Рух першим вказав на необхідність вступу до системи колективної безпеки — НАТО, як єдиної надійної гарантії українській державності. Час підтвердив правильність рухівських ідей, сформованих ще на початках 90-х років. А головне, що ці ідеї сприйнято українцями, і сьогодні вони борються за них і навіть віддають життя. Це дає нам право говорити, що рухівські ідеї є переможними.

Ще одним красномовним підтвердженням є прийняття ВРУ і підписання ПУ, хоч із зволіканням, Законів України "Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їх символіки", "Про доступ до архівів репресивних органів комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років", "Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років", "ПРО ПРАВОВИЙ СТАТУС ТА ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ УЧАСНИКІВ БОРОТЬБИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ У XX СТОЛІТТІ".

У останньому законі визнається учасником боротьби за незалежність України Народний Рух України за перебудову (Народний Рух України) до 24 серпня 1991 року (п.19 ст.1.)

Але чому ці ідеї не лягли в основу державної політики, дій української влади? Відповідь на це питання є ключовою для розуміння помилок минулого, сучасної ситуації і наших дій на майбутнє.

Усі роки відновленої незалежності народ і влада жили відокремленим одне від одного життям. Народ виживав і прагнув змін на краще, влада жирувала і прагнула нічого не міняти. Двічі ці відверто антагоністичні взаємини закінчувалися прямим протистоянням між владою і народом — революціями, після чого все, на жаль, залишалося практично незмінним.

Так було після 2004 року, так сталося і після 2014 року. Незважаючи на те, що останнє протистояння супроводжувалося людськими жертвами, нові очільники влади фактично законсервували стару корумповану систему. Оскільки не знято причини, які викликали Революцію гідності, не вирішено завдань, поставлених нею (побудова національної держави і її деолігархізація), то, очевидно, що революція продовжується, перейшовши у латентну фазу. Передній її край знаходиться на сході України, де вільні українці протистоять рабам Путіна, але боротьба з контрреволюцією ведеться по всій Україні. Ті, хто прийшов до влади, спираючись на Майдан, не стали її організаційним центром, а з показів Фірташа у Віденському суді стає зрозуміло, що і не могли таким центром стати, оскільки були у змові з олігархами — стовпами попередньої влади. Суспільне невдоволення знову наростає, виливається у локальні конфлікти і може вибухнути черговим Майданом. Як показує досвід,Майдан може усунути негідну владу, але не може збудувати цивілізовану систему влади. Крім того, майдан послаблює державу, чим уже скористалася Росія.

Потрібний інший інструмент, який з'єднає інтереси різних верств української спільноти і закладе співпрацю між державою і суспільством.

Фото: Дмитра Шолоха

Які ж мотивації для здійснення реформ пропонує Народний Рух?

Перш за все, це створення робочих місць. Для цього треба забезпечити стабільність грошової одиниці, податкової системи, мотивацію суб'єктів господарювання, малого і середнього бізнесу. При цьому у питаннях заохочення приватного підприємництва ми підемо на лібералізацію валових затрат суб'єктів господарювання та значне збільшення валового обороту суб'єктів малого і середнього бізнесу, які працюють на спрощеній системі оподаткування.

Для створення робочих місць влада має взяти на себе функцію планування таких робочих місць та орієнтації громадян на відповідні професії. Створення нових робочих місць — це політика розвитку внутрішнього ринку, підтримки власного виробника і власного виробництва, це політика збереження української нації, а не розпорошення її по світу у пошуках кращої долі.

Ми виступаємо категорично проти купівлі-продажу орної землі. Торгувати можна тільки виготовленим руками людини, а не даром Божим, який належить Українському народові.

Політика створення робочих місць тягне за собою потребу у ще одній фундаментальній реформі — реформі заробітної плати. Чинний уряд проводить політику заморожування всіх соціальних стандартів, чим фактично сповідує комуністичну модель — усі мають бути бідні і залежні від чиновників.

Рухівська модель економіки і соціальної політики — це як можна більше заможних і вільних громадян. Тільки вільні і заможні громадяни здатні захистити себе, свої родини і державу. Найкращим прикладом цього є участь українців у допомозі армії, у розв'язанні багатьох соціальних проблем простих людей.

В Україні має діяти принцип, що діє у всіх благополучних державах: якщо ти працюєш, то достойно заробляєш і достойно живеш. А безпрецедентне обкрадання власного народу в тому числі і через завищені комунальні тарифи, що влаштувала чинна влада — це класичні зразки епохи будівництва комунізму.

Але найголовніше, що потрібно зробити — це припинити красти.

Для боротьби з цим ганебним явищем уряд народної довіри передасть суспільству і політичній опозиції контроль за суспільними активами, а окрім того, запровадить розроблену Рухом систему контролю за використанням бюджетних коштів, яка унеможливлює їх розкрадання чи неефективне використання.

Сьогодні монополізована олігархами економіка України створює загрозу національній безпеці.

Щодо соціальної політики, то Рух уважає, що її основою має бути забезпечення громадян достойним заробітком. Єдиною формою допомоги малозабезпеченим громадянам від держави мають бути гроші. Це простіше, надійніше і не потребує великої кількості обслуговуючих соціальні виплати чиновників.

Захист і розвиток української мови був і буде завжди пріоритетом для Руху. Українська мова виконує не тільки пізнавальну, мисленнєву чи комунікативну функції, а й захисну. Мова є зброєю. Тому якщо раніше ми вимагали, щоб кожний державний службовець знав і володів українською мовою, то сьогодні вимагаємо знання і володіння українською мовою кожним громадянином України.

Напрями формування державної політики

Розвиток Української держави через гармонізацію економічного, політичного і соціального поступів сьогодні неможливий через відсутність українського розуміння їх суті.

Державна політика України має бути зосереджена на розв'язання злободенних проблем за такими напрямами:

- подолання наслідків мовного неоколоніалізму та сприяння утвердженню української мови у всіх сферах функціонування держави;
- викорінення залишків символьно-атрибутивного неоколоніалізму: усуненні комуністичної символіки, топоніміки тощо;
- ліквідація культурного неоколоніалізму, який проявляється в приглушенні сильних сторін української культури, традицій і завищенні слабких, їх популяризації на кшталт "Останнього москаля";
- знищення інформаційного неоколоніалізму;
- утвердження Помісної церкви в Україні і зживання духовного неоколоніалізму;
- протидії політичному неоколоніалізму з його демонізацією української історії, історичних постатей, воєнних баталій; засиллям "5-ї колони"; насадженням чужої політичної культури;
- викорінення кадрового неоколоніалізму, характерного тим, що на керівних посадах в органах центральної влади і місцевого самоврядування працюють не українці;
- подолання економічного, фінансового і банківського неоколоніалізму за допомогою механізмів реприватизації і націоналізації антиукраїнських та неефективних об'єктів власності. Більш того, ми ставимо питання про націоналізацію приватизованих підприємств або розумну доплату за них у випадку, якщо це було зроблено з порушенням законів чи не виконано умов приватизації;
- подолання споживчого неоколоніалізму з його ціннісними пріоритетами, культурою споживання, нав'язуванням чужих традицій.

Успішне розв'язання проблем, пов'язаних з неоколоніалізмом в Україні, приведе до завершення відродження України та поставить на порядок денний завдання розвитку її державності.

Одним із головних напрямків формування державної політики має бути формування національної держави. Національна держава — утворення, в якому титульний етнос, який складає не менше 75 відсотків населення, визнається державотворчим, є генератором розвитку суспільства і гарантом забезпечення соціально-гуманітарних прав національних меншин.

Національна держава вирішує, по-перше, стратегічну національну місію, за якою стоїть переважна більшість населення, і по-друге, сприяє реалізації основних функцій громадянського суспільства, включаючи питання гармонійного розвитку національних меншин.

У сьогоднішній Українській державі фактичного усунено українців за духом з політичної, економічної, культурної авансцен, витіснено за її межі, і все це під розмови про ще більшу "демократизацію".

У той же час чинна влада не ставить питання про національну державу, державу, що відстоюватиме насамперед, понад 80 відсотків дорослого населення України, яке ідентифікує себе як етнічні українці. Керівництвом держави з моменту оприлюднення своїх програм без належного механізму і супроводу їх реалізації не запропоновано ані концепції розвитку української нації, ані розбудови Української держави.

Але ж саме національна держава, як суспільне утворення, здатна на базі українських національних цінностей інтегрувати населення України в єдине українське суспільство.

Символом-деміургом для формування і розвитку української національної держави мають виступати не лише стратегічні орієнтири, що само по собі важливо, а й основні віхи боротьби за незалежність та постійної праці на її реальну самостійність.

Отож, підсумовуючи сказане, можемо ствердити, що сьогоднішня ситуація ставить завдання не тільки закласти порозуміння між владою і народом, а й створити таку систему управління і господарювання, яка незалежно від змін на владному олімпі буде стабільною і прогнозованою як для її громадян, так і для громадян інших держав.

З доповіді голови НРУ Василя Кийбіди на 24 Зборах Руху. Повний виклад на www.nru.org.ua

та започатковано її всенародне обговорення

інтереси, або чужі

Відновлення незалежності України не стало рубіконом у нашій історії. Компроміс між слабкими українськими національними демократами й переляканою малоросійською компартійною номенклатурою не спричинив якісних змін у духовній сфері. За винятком людності Галичини, совєтизоване населення України не могло стихійно позбутися нав'язаних московсько-більшовицьких догм, а держава не докладала зусиль для їх подолання.

Мусимо визнати, що після проголошення незалежності національно-демократичні сили постійно відступали. Винятком можна вважати лише схвалення чинної Конституції України. Причини сьогоднішнього стану України були закладені при проголошенні її незалежності.

По-перше, парламент схвалив Акт проголошення незалежності, а не відновлення держави, що не відкривало шляхів для послідовного національного державотворення. Україна як незалежна держава не лише серед затурканого населення, а й серед еліти упродовж тривалого часу трактувалася як уламок "імперії зла й брехні", уламок, який у будь-який час можуть приклеїти до більшої частини рудименту колишньої імперії, цебто Російської Федерації.

По-друге, громадянство в новій державі автоматично отримали всі, хто на той час проживав на її території й був громадянином СРСР. Отож, громадянами Української держави стали не тільки ті, хто себе ідентифікував з нею, а й окупанти та їх нащадки, тобто ті, хто нищив українство, українців і українську державність. Налякані, вони спочатку причаїлися, але з плином часу, зорганізувавшись, почали, спираючись на допомогу Росії, активну системну боротьбу проти утвердження української національної держави, досягнувши успіху в 2010 році — встановлення в Україні окупаційного режиму Януковича.

По-третє, не змінилася психологія абсолютної більшості населення. При владі, навіть у тих самих кріслах, залишалися вчорашні номенклатурники, лише помінявши таблички на дверях: секретарі райкомів партії почали титулуватися головами районних рад, тощо. Вони не хотіли жодних змін, а про національні інтереси й не думали, поставивши на перше місце самозбагачення, чому сприяло антинародне проведення ваучеризації. Як наслідок соціальне розшарування було доведене до крайньої межі: економічні важелі захопили колишні компартійці, що для пограбування народу використали організовані злочинні групи. Не зазнала якісних змін робота засобів масової інформації, які за інерцією перебували в московському інформаційному полі. Не змінилося символьно-атрибутивне довкілля: у населених пунктах не тільки центральні вулиці й майдани надалі залишилися з назвами більшовицьких провідників, не були демонтовані пам'ятники компартійним діячам, навіть відвертим українофобам, організаторам геноциду українського народу. Як антиукраїнський виклик треба оцінити відновлення в Одесі пам'ятника цариці Катерині II, яку Т. Шевченко називав "голодною вовчицею", і спорудження в Харкові пам'ятника ініціаторові повоєнного виселення українців до Сибіру кривавому маршалові Жукову. Згодом з'ясувалося, що харківські українофоби вже на початку Революції гідності відверто стали на позиції антиукраїнських терористичних сил.

По-четверте, стрімкий політичний розвиток після розпаду "імперії зла й брехні" не сприяв оперативній переорієнтації патріотичних сил на державотворення. Чимало завадила лідероманія, що призвела до виникнення багатьох маловпливових політичних партій, до керівництва яких проникали підіслані агенти спецслужб колишньої метрополії, а за спадковістю Російської Федерації. Народний рух України, знесилений після злочинного вбивства харизматичного провідника В'ячеслава Чорновола, почав втрачати колишній уплив і фактично влився в політичне об'єднання, створене перед президентськими виборами для підтримки кандидата в очільники держави, з яким пов'язувалися надії на нові процеси національного державотворення.

По-п'яте, усенародний протест проти промосковської бандоолігархії, відомий як Помаранчева революція, був ганебно знецінений, що зумовлено певними причинами. Не було впливової політичної сили, якою ще недавно визнавався Народний рух України. Між найвищими керівниками держави розпочалися безсоромні міжусобиці, що негативно впливали на суспільний розвиток, чим скористалися антиукраїнські сили. Незалежно від політичних позицій відповідальність за реванш цих сил лежить на обох сторонах цього антидержавного конфлікту. Найбільша наша національна втрата в тому, що після Помаранчевої революції не були створені належні суспільні умови для формування середнього класу й поступового утвердження громадянського суспільства.

Отож, висновок однозначний: після проголошення незалежності державна влада не мала обґрунтованої програми національного державотворення, не виробила розуміння національних інтересів, не консолідувала націю на їх реалізацію і звела свою діяльність до безпрецедентного збагачення, що забезпечувало подальше утримання біля державного корита. Як наслідок, за державні інтереси панівні групи видавали власні, кланові, згодом олігархічні інтереси.

Треба зазначити, що Революція гідності не ліквідувала олігархічної системи. Нема сумніву, що в такій ситуації Революцію гідності чекає доля Помаранчевої революції.

Де ж вихід? Оновлений Народний рух України вважає, що деклароване державотворення лише тоді наповниться національним змістом, коли наш народ зрозуміє призначення України в світі, яке визначає інтереси українського народу.

Саме для цього наша політична партія пропонує своє бачення національних інтересів, без розуміння яких не може бути мови про цілеспрямоване національне державотворення. Передовсім треба наголосити, що наша концепція ґрунтується на людиноцентризмі. Як відомо, людина має цілий комплекс різних інтересів. На перше місце серед них треба поставити прагнення до самозбереження, цебто забезпечення захисту власного життя. Звісно, таке прагнення всіх живих істот. Проте порівняно з ними людина не лише усвідомлює доконечність збереження свого життя, а й людської гідності, при втраті якої вона лише формально належить до людського роду, а насправді втрачає право на це високе й відповідальне звання.

Таке трактування надзвичайно важливе для наших днів, коли стоїть питання про збереження України як незалежної держави. Вітчизняний філософ Олег Гринів у монографії "Маніфест національної гідності" зазначає: "Наші предки не терпіли зневаги від чужинців. Свою гідність вони ставили вище від матеріальних чи якихось інших вигод, вище від самого життя!". На жаль, після розпаду Київської великокняжої імперії, особливо після поневолення України Московською державою, що потім називалася Російською імперією, а згодом Совєтським Союзом, відстоювати свою гідність означало бути фізично знищеним. А терор голодом поставив під загрозу фізичного знищення весь український народ, кардинально вплинув на його свідомість і поведінку. Тому потрібна системна робота з духовної реабілітації українців.

Людина приходить у цей світ представником якоїсь нації. Тому нема сумніву, що гідність людини невід'ємна від її національної гідності. Національна гідність людини залежить від її усвідомлення себе представником певної національної спільноти й пов'язана з почуттям патріотизму. Національна система освіти й виховання, культура сприяє його утвердженню й розвитку.

Чи будуть шанувати народ, який дозволяв поневолювачам зневажати не тільки національну, а й людську гідність, терпів лінгвоцид, етноцид і геноцид? Поневолювачі гнали уярмлених людей воювати й помирати за чужі інтереси, на каторжні роботи до Сибіру, випомповували природні багатства завойованої країни, забирали вирощений урожай, витвори інтелектуальної й духовної праці.

Коли йдеться про нинішніх українців, то неодмінно треба наголосити на особливому значенні не тільки людської гідності, а й національної, точніше про її відродження, чому не приділила в минулому належної уваги жодна державна влада. Нині така гідність утверджується стихійно в боротьбі проти російських агресорів. Без національної гідності не може бути мови про національний і державний розвиток, безпеку держави, її утвердження у світі і навіть забезпечення державного статусу української мови.

Національна гідність — вихідна для всіх національних інтересів, що спрямовані на забезпечення незаперечного права людської спільноти вижити в природному й соціально-політичному довкіллі. У таких інтересах усвідомлюються національні потреби, які охоплюють усі сфери людської життєдіяльності.

При характеристиці національних потреб доцільно спиратися на ієрархію потреб, яку розробив американський психолог К. Альдерфер. Удосконаливши відповідну ієрархію емігранта з Києва А. Маслоу, учений виділив три основні групи потреб. Найнижчий рівень утілюють екзистенціальні потреби, цебто потреби для існування Другий рівень представлений соціальними потребами або потребами в зв'язках, спрямованих на підтримку контактів, визнання, самоствердження, підтримку групової безпеки. Нарешті, третій рівень стосується розвитку, що охоплює потреби особистісного росту — задоволення прагнення до визнання й самоактуалізації. Про задоволення потреб ідеться тоді, коли вони просуваються вгору, цебто від екзистенціальних переходять до соціальних чи від соціальних до потреб розвитку. Невдачі в прагненні задовольнити потреби вищого рівня повертають людину до нижчого рівня, що називається фрустрацією. В основі мотивації дій і вчинків людини лежать власне її потреби.

Національні потреби характеризуються динамічністю й суперечливістю, стихійністю й усвідомленістю, розривами й неперервністю, рівномірністю й нерівномірністю. На рівні держави і громадянського суспільства ставлення до потреб людини неоднакове, що підтверджує порівняльна практика різних держав.

Як усвідомлені потреби національної спільноти національні інтереси можуть стимулювати її історичний розвиток. Слід зазначити, що в західних державах національним інтересам приділяють особливу увагу. У деяких з них, приміром, у США, національні інтереси зафіксовані на законодавчому рівні, чого не можна сказати про Україну. Причини такого ненормального становища були обґрунтовані на початку статті.

Проте навіть на цьому рівні свого розвитку державні органи, що постійно декларують свої наміри провести реформи в державі, не визначають національних інтересів, сукупність яких концентрується в національній ідеї, хоч ще недавно окупаційна бандоолігархія практично заборонила згадувати українську національну ідею. Наслідком таких дій є спонтанний розвиток суспільних і державотворчих процесів.

У таких умовах провід Народного руху України вирішив ініціювати опрацювання концепції національних інтересів, скоординувавши зусилля вітчизняних фахівців. Звісно, ми усвідомлюємо складність цієї роботи, яка ґрунтується на ентузіазмі наших патріотів, хоч держава мала б доручити виконання такого завдання науковим інституціям. Проте Рух не розпочинає з чистого аркуша, адже ще перед першими демократичними виборами Верховної Ради України, яка перебувала в СРСР формально на правах союзної республіки, наші вчені розробили політичну платформу, яка відтак утілювалася на законодавчому рівні, досягнувши свого апогею в Декларації про державний суверенітет України.

Розроблена концепція була схвалена з'їздом Народного руху України, який висловився за її всенародне обговорення, що, на нашу думку, має сприяти усвідомленню українцями своїх інтересів, консолідації української нації та закласти основи співпраці суспільства й держави для їх реалізації. Усі зауваження не тільки від членів НРУ, а й від наших симпатиків чи опонентів не залишаться поза увагою, будуть прийняті для вдосконалення документа.

Василь Куйбіда,
голова Народного руху України,
доктор наук з державного управління, професор.

Фото: Дмитра Шолоха

Факт

Луганчани – фронтовики

"Луганський Рух вдячний усім представникам, які є нащадками УПА. Сьогодні їхні діти й онуки захищають Луганщину. З моєї районної організації зі 120 членів Руху пішли тільки 10 добровольців, тому що старші за віком, не мають права", – повідомив голова Луганської крайової організації Руху Анатолій Величко.

Галичани – волонтери

"Ми в нашому приміщенні відкрили центр забезпечення військових. Зараз таких центрів у львівській області діє вже 12, 5 у Львові й 7 в області. Майже 20 млн. грн. назбирали й витратили на допомогу військовим., 600 т продукції та амуніції. Кожна поїздка – це більше 40 т продукції та амуніції. Наша волонтерська організація передала 3000 кевларових касок, найбільше в Україні з усіх волонтерських організацій, понад 2000 бронежилетів, 72 тепловізори, 27 автомобілів та низку інших дуже потрібних речей", – повідомив делегат з'їзду, член Центрального Проводу НРУ Сергій Дзядик.

Тернополяни – опікуни

"Робота на армію – це пріоритет на Тернопільщині. Ми часто говоримо про армію, але забуваємо про тих, хто з армії приходить. Приходить без руки, приходить без ноги... Про них не меншою має бути турбота й біль кожного рухівця. І ще один біль. Про батьків-рухівців, чиї сини загинули на фронтах. Ми зараз навіть відклали ідею будівництва пам'ятника Чорноволу. А що б нині сказав Чорновіл – будувати йому пам'ятник, чи помогти родині рухівця, в якого загинув син на фронті?.. Ми одержали відповідь від Чорновола, і ці кошти спрямовуємо на допомогу людям. І це – добре, і це – по-людськи", – повідомив голова Тернопільської крайової організації Руху Анатолій Вихрущ.

Кому дістануться українські активи?

Кожна війна – це війна за власність: матеріальну, людську, територіальну, інформаційну... Пішли в минуле часи, коли результати битв визначалися на лінії фронту. Нині й саму лінію фронту можна визначити лише умовно. Теперішня війна, яку охрестили гібридною, іде повсюди.

Приватизація – без росіян

В Україні підготовлений законопроект про приватизацію, який не допускає до неї російський бізнес. Експерти вважають, що для успіху Україні спочатку слід вивести свої капітали з РФ.

"У країни-агресора не буде можливості брати участь у купівлі держактивів нашої країни — ні за первинного продажу, ні за вторинного", — пообіцяв наприкінці квітня міністр економічного розвитку й торгівлі України Айварас Абромавичус. Підготовлений урядом законопроект, який передбачає проведення масштабної приватизації в країні, перебуває зараз на розгляді у Верховній Раді.

Закон, який не можна обійти?

У документі наголошується, що покупцями державласності не можуть бути громадяни чи юридичні особи країни, визнаної парламентом "країною-агресором". Претендувати на державні активи не зможуть також фізичні особи або компанії, пов'язані з терористичною діяльністю, або ті, проти яких застосовані міжнародні санкції, розповіла DW Ірина Ратинська, експерт з управління об'єктами державласності Інституту суспільних досліджень.

Але навіть якщо парламент ухвалить цей законопроект у такій редакції, додає вона, це ще не означає, що заборона буде працювати. "Росіяни безпосередньо й раніше майже не заходили, так і тепер не підуть. Будуть намагатися зайти через офшори, наприклад", — ділиться своїми міркуваннями Ратинська.

Олександр Бондар, керівник Фонду держмайна України в 1998-2003 роках, уважає, що за бажання можна зайти через інші юрисдикції Західної Європи, і наводить приклад, як австрійська фірма купила "Укртелеком", а потім його власником, перекупивши цю фірму, став Ахметов. "Щоб реально не дати російським компаніям брати участь у приватизації, — вважає експерт, — потрібно мати досвід у цій сфері, знати історію й механізми обходу законодавства".

Інтереси російських компаній

На думку Бориса Філатова, голови спеціальної контрольної комісії Верховної Ради з питань приватизації, росіянам цікаві передусім інфраструктурні проекти, через які вони можуть впливати на ситуацію. "Є непримітні, але дуже важливі підприємства. У місті Сніжному Донецької області, яке сьогодні непідконтрольне Україні, був завод. Виробляв лопаті для вертолітних двигунів, які збирав Казанський завод у Росії. Вони засунули це підприємство у вагони й вивезли повністю", — стверджує Філатов.

Василь Юрчишин, експерт з економіки київського Центру Разумкова уважає, що росіянам цікаві фінансова система, південні порти, а також енергетичні та аерокосмічні підприємства. "Але не можна допускати таку країну до стратегічних сфер діяльності, які можуть бути використані для завдавання шкоди Україні", — попереджає Юрчишин.

Ситуація на руку українським олігархам

Якщо є план не допустити російський капітал, то кому ще цікаві українські активи, які будуть приватизовані? За останні півтора року ринкова вартість держмайна дуже сильно впала, а щоб дізнатися, хто хоче взяти участь у приватизації, потрібно хоча б запропонувати щось на продаж, пояснює Олександр Бондар: "Дуже важко робити прогнози, якщо конкурентної приватизації останні 10 років взагалі не було, усе йшло під замовлення".

Хто виграє від складної економічної ситуації в Україні, так це, на думку Бондара, українські олігархи. "За рахунок падіння гривні й банківських спекуляцій з рефінансування вони накопичили достатньо коштів у офшорах і готові тепер використовувати їх в Україні. Виключення з процесу приватизації Росії їм тільки на руку — падає ціна. Вони будуть купувати або для себе, або для перепродажу тій же РФ", — висловив побоювання експерт.

А чи буде приватизація?

Закон про держбюджет на 2015 рік передбачає отримання 17 мільярдів гривень від продажу державласності. Стільки ж планувалося отримати й у минулому році, але вдалося лише 1,5 мільярда гривень. "Уже травень, але жоден нормальний приватизаційний конкурс досі не оголошено, — нагадав Василь Юрчишин. — Є велика підозра, що задекларовані 17 мільярдів ми й цього року не отримаємо. Підкреслюю, мова не стільки про надходження до бюджету цієї суми, скільки про те, щоб нарешті сформувався інститут ефективного приватного власника".

Опитані DW експерти вказують і на непрозорість визначення об'єктів для приватизації. Але приватизація — це лише частина системи держуправління, її потрібно розглядати з позиції національних економічних інтересів, упевнена Ірина Ратинська. А ось з цим велика проблема. "Ми навіть не знаємо до кінця, чим керуємо. Відсутня глобальна інвентаризація об'єктів державласності, немає стратегії управління нею. І я особисто не бачу, щоб цю систему хтось вибудовував", — поскаржилася Ратинська.

Моральне право Києва

У заявах уряду є суперечливі моменти, уважає Василь Юрчишин. Політику недопущення росіян до отримання українських активів потрібно, за його висловлюванням, проводити обережно: "Якщо країна оголошує про широку планову приватизацію, а якимсь її потенційним учасникам обмежують доступ, це виглядає непривабливо в очах міжнародних інвесторів. У них виникнуть побоювання, що й вони можуть у майбутньому потрапити під якісь небажані санкції".

Ще один важливий аспект — український капітал у Росії. За словами Юрчишина, було б дуже важливо, якби українські високопоставлені чиновники відмовилися від своїх активів у Росії, особливо тих, що мають символічний характер або можуть бути спрямовані проти України. "Якраз політично це був би важливий крок, і тоді в нас теж з'явилося б моральне право вимагати й недопущення до приватизації агресора, і просити такий бізнес піти з України", — підсумував експерт київського Центру Разумкова.

Олег Климчик, dw.de.

Коментар

Голова Руху **Василь Куйбіда:**

"Логічно було б проаналізувати, що дала нам приватизація, яка продовжується поспіль 20 років. Де й при яких обставинах ми отримали добрий результат, а де поганий чи жодного результату. Зробивши висновки з помилок, робити наступний крок. Хтось з вас читав такий аналіз? Ні. І я теж належу до тих людей, кого не ощасливили таким аналізом. А тому ми не знаємо, чому треба продавати ці фабрики й заводи. Тому наша позиція проста: аналіз, висновки, після того дивимось, що треба забрати й продати, а що залишити у власності держави".

Тим часом

Рух пропонує націоналізувати майно агресора

Необхідно провести повний незалежний аудит усіх активів Російської Федерації та її олігархів в Україні, заявили рухівці на XXIV Всеукраїнських Зборах партії

В Україні вже другий рік іде війна з агресором, Російською Федерацією, і ведеться полеміка щодо націоналізації російських активів в Україні. За рік окупант націоналізував усе майно як державної, так і приватної форми власності в анексованому Криму, знищив, порізав на металолом або вивіз у Росію майно майже всіх бюджетоутворюючих організацій на окупованій частині Донбасу. Нашій державі завдано збитків на сотні мільярдів гривень.

В українському суспільстві відносно цього сьогодні панують дві думки. Перша, що необхідно відновити справедливість та націоналізувати повністю все майно Росії, як державної, так приватної форми власності. Інша думка: такими діями буде завдано непоправної шкоди інвестиційному клімату в Україні, відбудеться відтік з України російських капіталів, гальмування розвитку цілих галузей, втрата доходів бюджету, робочих місць. Народний Рух України вважає, що в питаннях, які стосуються російської власності в Україні, держава Україна повинна бути прагматична й сповідувати відстоювання виключно національних інтересів, а не піддаватися на популістські гасла чи приватні інтереси зацікавлених українських олігархів.

Таким чином, необхідно провести повний незалежний (з залученням іноземних експертів) аудит усіх активів Російської Федерації та її олігархів в Україні. На підприємствах, галузях, які мають стратегічне значення й безпосередньо впливають на національну безпеку України, націоналізація державної власності РФ повинна бути проведена негайно, незважаючи на реакцію путінського режиму.

Виходячи з положень Конституції України, Декларації про державний суверенітет України й загальновизнаних міжнародних норм і правил, зокрема щодо суверенного права України на захист, та з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету й територіальної цілісності України, її економічної самостійності, прав, свобод і законних інтересів громадян України, суспільства й держави, можуть застосовуватися різноманітні спеціальні економічні заходи – націоналізація майна держави-агресора та її резидентів в Україні.

Рух закликає владу ухвалити рішення про невідкладне напрацювання правової позиції щодо питання розподілу власності колишнього СРСР, а саме: спільної власності, яку надбав народ, який проживав на території колишнього Радянського Союзу й у якій є частка України, адже досі не підписаний так званий нульовий варіант, за яким Росія мала би всі юридичні підстави володіти цією власністю. Тому з урахуванням тих дій, які Росія вчиняє стосовно України, ми повинні ставити питання про повернення українській стороні майна, яке перебуває в інших державах (це об'єкти нерухомості, приміщення дипломатичних установ) і належить Україні, і заразом Україна повинна вимагати компенсації всіх збитків, які будуть спричинені діями псевдокримської влади.

Рух уважає, що націоналізація майна державної власності Російської Федерації на території України вкрай необхідна, це буде адекватною відповіддю на дії агресора в Криму та на сході України.

Народний рух України готовий долучити свій експертний потенціал для виконання цих завдань.

Народний Рух заявляє, що всіма своїми можливостями буде боротися за збереження мораторію на продаж землі

Партія відстоюватиме законодавче закріплення конституційних норм, згідно з яким земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси є об'єктами права власності Українського народу, мовиться у заяві XXIV Всеукраїнських Зборів (З'їзду) Народного Руху

Останнім часом очільниками держави все частіше піднімається питання, щодо відміни мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення і запровадження її вільного ринкового обороту. З одного боку, це пов'язано з привабливістю агарного сектору української економіки, а з іншого – земля розглядається як реальний актив, який може бути виставлений на вільний ринок у якості компенсації за великі державні борги, що наробили злочинні можновладці.

Народний Рух України нагадує про сумний досвід приватизації промислових об'єктів в Україні завдяки авантюрному закону, який протягли комуністи на догоду своїм червоним директорам. Наслідком цього закону стала криміналізація та монополізація економіки з подальшою криміналізацією та монополізацією влади купкою відверто антиукраїнських потвор кримінального походження. Врешті-решт саме така комуністична приватизація сприяла сьогоднішній війні з Росією.

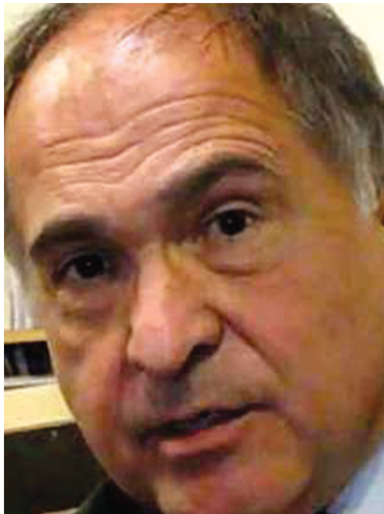
У порівнянні з промисловими об'єктами земля є набагато більш чутливим фактором для українців як з історичної, так і з економічної точки зору.

Вільний ринок землі приведе до того, що збіднілі селяни, теперішні власники земельних паїв, продадуть їх за безцінь, щоб полегшити свої побутові проблеми. Ці паї будуть скуплені тією ж антиукраїнською купкою олігархів, які сьогодні контролюють найбільш рентабельні галузі української економіки а також надра та орендують велетенські наділи землі. Найбільш родючі землі, як відомо, займають практично всю центральну Україну. Отже монополізація землі і перетворення її у великі латифундії може призвести до конфлікту практично по всій території держави. Розуміючи можливість такого розвитку подій, Народний Рух заявляє, що всіма своїми можливостями буде боротися не просто за збереження мораторію на продаж землі, який кожний рік треба підтверджувати, а за законодавче закріплення конституційних норм, згідно з якими земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси є об'єктами права власності Українського народу.

Голова Народного Руху України Василь Куйбіда.

УККА довбає скалу американського угодовства

75 років тому українці Сполучених Штатів об'єдналися в Конгресовий комітет

Український конґресовий комітет Америки (УККА) засновано в 1940 р., щоб надавати достовірну інформацію про стан справ українців, а також представляти інтереси українсько-американської громади. Будучи головною національною організацією, яка репрезентує близько одного мільйона американців українського походження, УККА має довгу історію вирішення проблем, які впливають на інтереси українсько-американської громади. Протягом своєї історії УККА вдалося підняти обізнаність у США про Україну, а також представляти в уряді інтереси американців родом з України.

Американсько-радянські зв'язки та приязнь під час Другої світової війни інколи доводили до повного абсурду. Наприклад, у 1943 році високопоставлений чиновник Білого дому так висловився офіційно про своїх союзників: "Ніколи в цілій своїй історії Росія не проводила жодних агресивних воєн, а скоріше навпаки — вона (Росія — А.Л.) була жертвою багатьох чужих агресій."

Правда, ця сліпота не була наслідком тільки воєнного альянсу, але також глибокої інфільтрації та американської наївності. Радянські шпигуни просякли на найвищі пости як у Білому домі так і Державному департаменті. Мабуть, найбільший абсурд, коли Президент США Рузвельт прибув до Ялти на переговори зі Сталіним у 1945 році, передбачаючи закінчення війни, у товаристві радянського агента. Тому й не дивними були результати саміту в Ялті. Ціла східна Європа опинилася або в СССР, або як її сателіт.

Власне, у такій вимушеній атмосфері українці в Америці визначились у 1940 році у Вашингтоні, оформивши центральну репрезентацію українців у США — Український конгресовий комітет Америки.

Від того часу почалась наполеглива й систематична праця, зокрема в площині впливу на, здавалося, безнадійну політику США. Можна навести чимало прикладів зусиль перших провідників УККА змінити цю хибну політику. Серед інших документів у державних архівах США знаходиться рапорт одного високого державного чиновника 1945 р. до свого начальника, що вказує на ментальність тих часів упорядкування Європи та оформлення світової основи миру — Організації Об'єднаних Націй:

"Делегація американських громадян, які репрезентували Український конгресовий комітет Америки, загостила сьогодні рано... Під час розмови... делегація звернула увагу, що США — це чемпіон поневолених народів, та що вони впевнені в зацікавленні офіційних США в справі українського націоналізму. Я відповів (каже чиновник — А. Л.), що є інтерес народу США до всіх, хто вважає себе поневоленими, й цей інтерес задокументований в історії, одначе я вказав, що не служитиму інтересу нікого творити враження, що уряд США є нерозумний чемпіон невдоволених. Найважливіше на цей час опрацювати приятельське догодження з СССР. Нічого не можна робити, щоби перешкодити цьому заходу."

Така політика в Білому домі й Державному департаменті США, за малими винятками (тут можна подати поодинокі проблиски президента Рональда Рейгена, але не його наступника президента Джорж Буша), проіснувала не тільки до проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року, але фактично до дещо запізненого визнання цієї незалежності президентом США аж чотири місяці пізніше, вже після самої ліквідації СССР, проголошеної трьома президентами: Єльциним, Шушкевичем і Кравчуком та резигнації Горбачова 25 грудня 1991 року. Та навіть при цьому дуже багато потрібно було допомоги приятелів України з Конгресу США під впливом української громадськості, яка від 24 серпня наполегливо вимагала від свого Президента визнання незалежної української держави.

Тому, відзначаючи річницю оформлення УККА, слід, зокрема, вшанувати наших піонерів, основоположників та попередників, головних принципових діячів: першого президента Стефана Шумейка, довголітнього другого президента амбасадора Лева Добрянського, чиї заслуги надзвичайно великі, наступників Дмитра Галичина та Ігната Білинського. Ці очільники, як і багато інших, працювали невтомно в набагато важчих умовах, ніж ми.

Політика США змінилася реаліями, тобто кон'юнктурою, але вона залишилася угодовчою та дуже часто нерозумною. Це видно навіть у адміністраціях (перший і другій) теперішнього президента Барака Обами, починаючи від намагання впровадити політику переосмислення щодо Росії державного секретаря Гіларі Клінтон та шепотіння, почутого на весь світ, самого президента Обами до російського президента Медведева, щоби переказати Путіну, що він буде більш гнучким у відносинах після завершення американського виборчого процесу. І навіть сьогодні, у часі затяжної війни, спричиненої нападом Росії на Україну, попри широке уповноваження Конгресу США, Білий дім зволікає з серйозною збройною допомогою Україні, котра допомогла б не тільки боронити себе, але стратегічно, на довшу мету, захищати Європу від глобальної російської агресії.

І знов Конгрес США зі своїми передовими приятелями України тягне проукраїнську політику, яку дуже часто зупиняє сам Президент США та його держсекретар. Навіть їх підлеглі — постійний представник США при ООН та помічники держсекретаря — не можуть зрозуміти цієї знов угодовчої та нерозумної політики.

Тому при сьогоднішніх обставинах слід згадати зусилля вже молодшого покоління під проводом нових очільників: президентів УККА Михайла Савківа та Тамари Галло-Олексій, які, немов каменярі, довбають цю тяжку скалу (як писав Іван Франко) американського угодовства у відношенні до Росії, яка не тільки не є жертвою будь-яких агресій, але являється, так як і в минулому, одним з найбільш безсовісних агресорів у історії світу.

Протягом трьох четвертей століття УККА — це єдиний систематичний та невтомний голос патріотичної української громади США різних поколінь та при різних обставинах. УККА заслуговує на нашу вдячність за його роботу й підтримку для дальшої діяльності. Многая літа, УККА!

Аскольд С. Лозинський,
президент УККА від 1990–2000 років.

Тим часом

Американські гелікоптери Bell летять до Росії попри санкції

Американська Bell Helicopter підписала з УЗГА угоду про ліцензійну збірку новітньої модифікації легкого однодвигунового гелікоптера Bell 407GXP. Як розповів "Комерсанту" гендиректор УЗГА Вадим Бадеха, перші три вертольоти плануються зібрати в Єкатеринбурзі вже цього року, їх використовують для сертифікації виробництва, а потім може купити Росавіація для одного з льотних училищ, повідомляють «Патріоти України». Основний інтерес до гелікоптерів очікується з боку структур МВС, приватного бізнесу та льотних училищ.

Карл Більдт консультуватиме російський бізнес

Колишній очільник МЗС Швеції Карл Більдт отримав посаду консультанта компанії LetterOne, яку контролює російський бізнес. Раніше він увійшов до складу Дорадчої міжнародної ради реформ при президенті України. Колишнього міністра закордонних справ Швеції Карла Більдта призначили консультантом при правлінні холдингової компанії LetterOne, яка контролюється російськими бізнесменами, повідомило агентство AFP з посиланням на письмову відповідь представників згаданої компанії на запит агенції. Раніше "Радіо Швеція" повідомило, що колишній урядовець братиме участь у діяльності, що пов'язана з укладанням нафтових та газових угод.

«І на тім рушникові...»

Ми майже щоденно стикаємось з рушниками, але рідко задумуємось над тим, у чому суть рушника, яка різниця між полотенцем та рушником? Полотенце пішло від полотна – шматка тканини з льону, конопель, бавовни, шовку чи навіть штучної речовини. Полотенцем можна витирати тіло, посуд, машину та інше. А рушник? Це теж довгастий шматок тканини й ним теж можна витирати машину, що дехто й робить, на жаль, утрачаючи свої тисячолітні традиції, обряди, обереги. Ми майже втратили відчуття різниці між полотенцем та рушником.

Відкриваєш Великий тлумачний словник сучасної української мови 2003 року й читаєш: "Рушник — шматок декоративної тканини з вишиваним або тканим орнаментом; використовується для оздоблення житла в українських народних обрядах і т. ін." Занадто скромна оцінка, навіть відчуваєш, що так ми самі себе, нашу культуру, історію принижуємо. А ось уривок з роману Р. Федоріва: "Чудо святого Георгія о Зміє": "Ціле велике дійство, мій княже, творилося; жіноцтво старі й малі свої душі в той рушник вкладало, кожну нитку начиняло любов'ю, вірою добром, умінням ... Господь побачив рушник, що зітканий з молитов..." Напевне, так зверталась до Бога, щоб допоміг зберегти посіви від вимерзання та засухи. Р. Федорів тонко відчував різницю між полотенцем і рушником: "...душу в той рушник вкладало, кожну нитку любов'ю, вірою, добром начиняло..."

Рушник — це особлива високого рівня сакральності річ, де українці акумулювали в тканині, орнаменті, нитках масив інформації, енергетику свого народу, його зв'язки з всесвітом. Український рушник з домашнього полотна з конопель чи льону, виробленого руками наших жінок, увібрав енергетику нашої землі. Він може бути тканий, а краще вишитий натуральними нитками. Візерунок створений душею, переданий через сотні поколінь. Упевнений, що ще в дохристиянські часи рушник виконував роль ікони, з його допомогою писали (вишивали) звернення до богів і вішали у священних гаях на дерева, щоб боги зрозуміли суть прохання. Коли прийшло на Русь християнство, ікона не змогла витиснути святість рушника з душ людських і вони поєднались. Ми бачимо ікони, оповиті рушниками, це ознака мудрості й сили нашого народу. Ікона прийняла енергетику й звичаї народу через рушник, бо рушник — це не прикраса для неї, а підвищення її значення, віри в неї. Згадайте наші древні звичаї: тільки що народжену дитину загортають у рушник, створений з українських конопель чи льону, вишитий матусею чи бабусею. Увібравши силу землі нашої, своїх близьких, полотно стає рушником. Дитина, потрапивши в поле рідної енергетики, і почуває себе відповідно. Це не "полотенце" китайського виробництва, де все чуже для дитини. Дитина живе, росте й щодня рушником-утиральником витирає обличчя, бачить і відчуває тепло рук, які створили рушник. Колись ішли в поле вирощувати хліб і в рушник загортали скромний шмат хліба, який набирав від рушника більше поживи й допомагав господарю набратися сил. Наставав час рушати в дорогу козакувати, чумакувати чи захищати свою землю й мати, дружина, сестра "рушник вишиваний на щастя, на долю дала". Це слова А. Малишка, але їх суть народна, це історичні слова, у них зміст українськості. "Я візьму той рушник, простелю, наче долю". Багато, хто з нас не розуміє глибини цих слів, а дехто, відірвавшись від коріння свого, не може скористатися силою своїх пращурів. Задумайтесь, чи багато наших вояків зараз мають хоч маленького рушника від матері, коханої, а це найдорожчий, найрідніший оберіг, надійніший бронежилета й набагато тепліший. Я не був здивований, коли на презентації Рушника національної єдності в Ново-Петрівцях вояки, які формувались для направлення в зону АТО, почали підходити до Рушника національної єдності й, перехристившись та ставши на коліна, цілували його. Це поклик душі українця-патріота. Зараз при підтримці І. Куруса виготовлені маленькі копії Рушника національної єдності, їх вручаємо воякам. Хай буде оберегом, зігріває душу захисників України.

(Далі буде)

Микола Степаненко,
рухівець.

Запорожець з-за Дунаю – на Дніпрі

Пріоритетний український продукт по-новому відкрила глядачам Національна опера України. Тут стартувала прем'єра опери Семена Гулака-Артемовського "Запорожець за Дунаєм". Це четверта постановка творів українських авторів за короткий термін. З нагоди прем'єри опери творча група театру провела знакову прес-конференцію.

Нинішню редакцію опери створив композитор та художній керівник театру Мирослав Скорик. Сценічну версію – головний режисер-постановник Анатолій Солов'яненко. Змін твір зазнав, але хірургічного втручання не сталося. Була лише косметична корекція.

Зміст той самий. Жодна мелодія не вилучена. Новизна в тому, що опера постала перед глядацькою залою зовсім новою. Солісти провідних партій такі ж, якими би їх хотів бачити сам Гулак-Артемовський. Немає рівняння теперішніх виконавців на артистів минулих років, які виконували цей твір. Навіть партію Андрія, яку найкраще виконував всесвітньовідомий український співак Анатолій Солов'яненко, молодий виконавець прем'єрної опери Валентин Дитюк подав по-своєму, не беручи за зразок легенду українського оперного співу.

Несподіванкою для глядачів стане нова увертюра Мирослава Скорика, котра надала динаміки подальшим сценічним діям.

Генеральний директор Національної опери України імені Тараса Шевченка Петро Чуприна провів екскурс сценічної історії опери "Запорожець за Дунаєм":

"Опера є першим твором цього жанру на лібрето українською мовою. Прем'єра відбулася в Маріїнському театрі в Санкт-Петербурзі 14 квітня 1863 року, а в 1864-1865 рр. оперу ставили у Москві в Большому театрі, вона мала значний успіх. Незабаром після прем'єри постановка була заборонена. "Запорожець за Дунаєм" був поставлений уперше після 1863 року українською трупою 11 липня 1884 р. у Ростові-на-Дону. І лише в 1934 році твір побачила Україна. Першою постановку зробила Київська опера. За всі часи на київській сцені було здійснено дев'ять постановок. На сьогодні "Запорожець за Дунаєм" залишається однією з найпопулярніших українських опер, що ставиться в оперних театрах України та за кордоном".

Петро Якович зауважив, що хоч постановка й має нову сценографію, але народний побут, традиції, одяг, танці залишилися незмінними.

Головний режисер-постановник Анатолій Солов'яненко наголосив:

"Опера "Запорожець за Дунаєм" за час свого існування мала безліч постановок у театрах. З'явилися й кіноверсії твору. Готуючи прем'єру "Запорожця...", ми ретельно вивчали вимоги та ідеї сучасності. Надихнула нас спільна робота в цій же команді над випуском опери "Наталка Полтавка". Ми продемонструємо оригінал С. Гулака-Артемовського, не використовуючи літературну обробку Максима Рильського. Національна опера поступово відходить від концепції костюмованого концерту оперного театру до концепції живого театру, музично-сценічного перевтілення героїв. Це все зумовило до нового прочитання твору Гулака-Артемовського. Ми знайшли нові музично-виражальні засоби, щоби сучасному глядачеві опера була близька та цікава. Але це ніяк не вплине на стиль оригіналу. Я все ж залишаюся переконливим поборником збереження драматургії автора.

Головний диригент Микола Дядюра сказав, що всі партії з оригіналу:

"Мелодія все та ж. Вилучені деякі повтори в партіях задля більшої гармонії оркестру, щоби він не виглядав перенасиченим".

Кожна вистава Національної опери вражає колористикою костюмів. Практично всі вишивки ручної роботи. Головний художник Марія Левитська підкреслила:

"У нас найкращі цехи в Україні та Європі. Ті люди, які там працюють, створюють костюми-шедеври так, що важко відрізнити справжню вартість тканин. Нам надзвичайно важливо передати стиль одягу того часу: браку глядач нам не пробачив би..."

Художній керівник балету Аніко Рехвіашвілі пояснила, що важко поєднати балет і оперу в одній виставі:

"У "Запорожці за Дунаєм" виступатимуть найкращі артисти балету. У творі багато українських танців, які сприятимуть глибшому проникненню в побут і ментальність українського народу, атмосферу тієї епохи. Твір будується на постійних взаєминах між різними поколіннями".

Олена Мачульська.

У Миколаєві відроджуються фольклорно-інструментальні традиції та народний спів

У Миколаївському будинку вчителя відбувся XIII конкурс фольклорно-інструментальної музики та народного співу ім. Миколи Аркаса, який провели фонд "Дітям України", міське управління у справах сім'ї, дітей та молоді та обласна організація Народного руху України.

Перед учасниками конкурсу виступив президент фонду "Дітям України", голова оргкомітету та Миколаївської обласної організації Народного руху України Юрій Діденко. Він привітав учасників конкурсу й наголосив, наскільки важливим є нині відродження народних традицій із фолькльорно-інструментальної скарбниці. Конкурсантів оцінювало журі в складі Юрія Діденка, Катерини Рижової, виконавчого директора фонду "Дітям України", Людмили Іванової – доцента кафедри хорового мистецтва університету ім. В.О. Сухомлинського, Олега Оленіна – кандидата педагогічних наук.

У творчому змаганні дипломи першого ступеня вибороли ансамбль бандуристок "Дівоч-сон" капели бандуристів "Україночка" Палацу творчості учнів м. Миколаєва, тріо: Суровицька Поліна, Федорова Анна, Зав'ялова Клавдія; та дуети: Воронов Сергій, Кравець Микита і Федорова Анна, Суровицька Поліна – учні музичної школи №5; солісти Маманко Дар'я (БДЮТ Заводського району) та Зав'ялова Клавдія. Другі місця здобули ансамбль народних інструментів та дует – Кучерова Таїсія, Могилевець Анастасія (БДЮТ Заводського району), солісти Шепелевич Олеся (Тернівський будинок культури, м. Миколаїв), Шеремет Дар'я (Снігурівська ЗОШ № 1). Дипломи третього ступеня отримали Ільїна Анастасія (БДЮТ Заводського району) та Марина Гвілісіане (Палац творчості учнів).

Грамотами відзначені художні керівники Ганна Назарчук та Алла Скуратівська (музична школа №5), Панкова Олена (БДЮТ Заводського району), Усова Наталія (Палац творчості учнів). Цього дня звучали прекрасні мелодії: "Український танок" з опери "Запорожець за Дунаєм", народні пісні "Занадився журавель", "Ой, у гаю, при Дунаю", фантазія на тему пісні "Ніч яка місячна" та багато інших композицій. Нагороди переможці отримали в обласній організації Народного руху України 22 травня – у День перепоховання батька української нації Тараса Шевченка на Чернечій горі. Конкурс підтримали Народне ополчення Миколаївщини та СП "НІБУЛОН".

Миколаїв Рух-прес.

утрата

Загинув заступник голови Львівської крайової організації Народний рух України та колишній керівник Миколаївської райдержадміністрації Львівської області 52-річний Василь Кіндрацький. Він воював в батальйоні ОУН. Дорогий побратиме! Ти завше був прикладом людини високого духу - воїна, борця, захисника. Віримо, що твоя душа знайшла спокій поряд з найкращими синами українського народу. Народний Рух України висловлює щире співчуття родині та близьким Героя!

На 39-му році пішов з життя заступник голови Івано-Франківської крайової організації Народного Руху України, голова Рогатинської районної організації НРУ, депутат районної ради Сас Тарас. З 2005 до 2010 рік працював заступником голови Рогатинської районної державної адміністрації. Обирався членом Центрального Проводу НРУ. Нагороджений почесними грамотами від керівництва районного та обласного рівня. Народний Рух України висловлює глибокі співчуття його рідним та близьким.

Друзі!
Триває передплата на газету «Час Руху» на 2015 рік.
Оформити її можна в будь-якому поштовому відділенні.
Вартість на місяць складає всього 2 гривні 47 копійок.
На шість місяців – 14 гривень 82 копійки.
Поруч подаємо зразок заповнення абонентської картки.

Державний комітет зв'язку та інформатизації України ф.СП-1

ПВ	місце	літер.

ДОСТАВНА КАРТКА - ДОРУЧЕННЯ

На газету ~~журнал~~ **91216** індекс видання

«Час Руху»
найменування видання

Вартість	передплата	_____ грн. _____ коп.	Кількість комплектів	
	переадресування			

на 20 _ рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

поштовий індекс ________
код вулиці

буд.	корп.	кв.

місто ________
село ________
область ________
район ________
вулиця ________

____
прізвище, ініціали

Шеф-редактор Василь Куйбіда

Індекс: 91216 Часопис Народного Руху України. Зареєстровано Державним комітетом телебачення й радіомовлення України 01.06.2004 р. Серія КВ № 8802.
Адреса: 01054, м. Київ-54, вул. Олеся Гончара, 33. Адреса сайту: www.nru.org.ua Тел.: (044)246-47-63, E-mail:ruhpress @ukr.net

У номері використано повідомлення nru.org.ua, unian.net, maidan.org.ua, gazeta.ua, ukrslovo.org.ua , dt.ua, radiosvoboda.ua, pravda.com.ua